

18. Kaupavinnutímabilið. Stutt ágrip.

18 blöð qto. Rvík, 16. og 17.nóv.1944.

Kaupsvinnu tilvæðing. (Stutt ágríp).

i. Sumarið 1889 fór ég „á eiga með mig í álfur“, sem kalld
var - úr eiga allis með sjálfa sig, þ. e. ráð á fyrri dæmi í öllu -
fór ég þá í kaupsvinnu til Halldórs yndla Halldórs sonar,
hins ríla, á Vatnshöfn í Þórshöfn, 9 eða 12. hálf-
króna kaup fyrir viku hvegi, á helmingi greiddar í þening-
um, en að hinum helmingi „í góðum og vel verkunum svergi“. Þar
hefðu besta kaup fyrir vinnu þá, en kaupum um átta á dimma
af hendi og eigi meira, hefur niðri „vörur“ sem þeir
vora til vinnu, við stöð, heyrir þingna á hvar á með, sem
þeir áttu á stunda um stöðum. Þau finna á, en ég var
kaupum á, fékk ég sama kaupid (12 kr. um viku) og var
þá góldid á: Áð hefur helmingi í þeningum og svergi.
Vegni vinnu minna við T. R. N. Refolius, verður öll þessi á,
síðan í vinnu, varð ég síðan á í kaupsvinnu. En fleiri
áttir og þar á bestu var eigi lokið fyrir en um 20. júlí,
fékk ég mig eldi laus frá verður á stöðum um fyrir en um
þá heyr, en við þau stöð fékk ég sama kaup, á 2. hvar - krónu
í vinnu lögun (Sumarið hefur aldrei til greina) og var það
kaup góldid á 1/3 hluta í þeningum og á 2/3 í vinnu á innvið
í þeningum minna. Áð hefur þing til og um verður fékk ég 20. tötugu
á í kaup um 10. tíu um við stöðum í stöðum verður á innvið,
og sama kaup, sem hefur á við þar á stöðum. Þar hefur bestu
kaup, sem góldid var í þingum minna við vinnu lögun þessi gátt

og umjaflega heilum og þess óstærta, þó vinnu tíma á milli kólna-
 nna. En þessa gæti áminna stund og tilboðum á vinnu tíma, en hér
 til þess dýra, hversu kaupmanni var þó stöðvís við vopna þær og
 ólík þá, sem mi er, enda var allt annað og þá, sem nota þurfti til
 dagskrár lífs- og vinnu og kostnaðar tilbrotu þessa ódýra, s. s. þá 50
 áttunda á dag, í öllum húsaleigum (herbergi fyrir 2 menn, að 5 kr. fyrir
 hvern) og fjórum 2 kr. á mánuði, þó undan stöðlu líni með háls og
 hendur, sem einnig var ódýrt.

Þegar þá fór hann, þá fara í kaupmanni "Gæð þú elsti þóðanna,
 þótt Grímshjóna-Steinur, -sem gæðinn minn lánaði mér (Sjónur
 sínum í Grímshjónum), lagði á hann heild lígins gæðs svo lausa-
 manna, id" út um sveitinna, samkvæmt app með mér "að þú d
 vera mi vörum, þinginn lausa manna" gæð þú elsti mér app. Grímsh-
 hjóna-Steinur var annað og ágætis heitur, viljagur og óstjórur í
 fóti. Og var þá ári að aldri, hraustur vel og heilsu góður, en þótt
 enginn krafta jöfnun vörni né fjárfundun, var ég id inn við vinnu
 mína, ólátur og svo kaupmannur, þó mögum þóttu mig um og sumum,
 að ég vöri óþarfliga afslíftu sumum um vinnu þess og jafn vel vinnu-
 handur, enda hafði ég hliðrognu alla gæti.

Eghafði á milli fyrir komid í Tungumunur, en þóttu s. Magnús Helgason
 í Tóftastúðum þóttu þá við vörum samum, í Bólshólaúrdinni "nóttur
 idur. Hjó komum var ég þóttu fyrstu nóttina og dýrum í eftir lánaði
 komum mér Þoga Þóðarson, megan þátt og róttann til fylgdar mér að
 Vafurleysu. Þegar þá kom, var tíðid þóttu nótturum hliðu tínu-
 um, gæð þurum var í vörum og var vel ómök mér heild.

Þóttu í Vafurleysu var flest við aldri og engin börn. Þóttu var og

2. Á þessum sumari, 1890, var íg áminnig kaupmannanna í Vopur og Leyni. Það þannan
 sem áður var farinn, og áminnir þessum í þessum ári, hét hún Eyvör, myndar.
 og stúlka í fríttugum aldri. Kaupmanninn var þó, áminnir þessum ári, hét hún
 hún af Indri og þessum, áminnir þessum ári, hét hún Eyvör og Leyni.
 Var hún átti stóð í Eyrarstovu, hét hún í myndinni milli: Fellsstöð og Vopur og Leyni;
 myndin var blá, smágglaug og þýft og hann lét hún um hana í fjallinu á
 er í hlið við hún höfuð, sem áður er gefid.

Hun missumarið var rosa hefi: nokkur og safu árið. Þó fyrir hún nokkur, en
 eigi vand hirt. Hun vituð hún ein sattuð úd þá eigi í fótta- og langan daga, en
 á sumari daginnu kinnu úd félagsmanni þess til hliðar hirtu; en er úd
 þessum eigi á Fellsfelli, þó þar á líd okkar, eigi um felið allt úd hún hirtu og
 á áminnir þessum þar í sveitinni, sá hún ein líd bráðasta hirtu, hirtu Hall-
 dís ganna úd úd og lét hún ein á fótta og mynd um þá, á megi fara á hirtu
 sattuð þá um þá daginn á um þá; hann lét þá þá hirtu og sagdi:

"Þótt egi hafi gjaldað hirtu megi þá um þá, hafi egi átti líd um þá um þá
 á sumari daginnu, um þá um þá hirtu í stöð. Þessum þá egi egi átti
 þannu yfirlit á hirtu úd hirtu um þá stöð í dag." Þá sattuð hirtu í
 úd hirtu, hirtu á stöð og um þá um þá hirtu um þá stöð í stöð þá
 um þá um þá, en hirtu sattuð úd hirtu hirtu og sagdi:

"Þá úd hirtu átti hirtu hirtu og megi um þá um þá hirtu um þá hirtu.
 um þá um þá egi fátta um þá um þá; þá fátta um þá hirtu um þá hirtu um þá
 egi úd hirtu á þá um þá um þá; þá um þá í fyrsta stöð um þá hirtu
 um þá um þá hirtu um þá um þá hirtu um þá hirtu." Þá sattuð hirtu, en
 úd hirtu um þá hirtu, á megi fara í hirtu og um þá hirtu um þá hirtu.
 H. hirtu um þá hirtu um þá hirtu um þá hirtu um þá hirtu;
 H. hirtu um þá hirtu um þá hirtu um þá hirtu um þá hirtu;
 var þá hirtu hirtu um þá hirtu, þá hirtu hirtu um þá hirtu um þá hirtu.

Vinnuáættir og mótir heyrir í bláðunni en Dóri kelli: fót og melli; kelli
 hann ávallt stóðst áðar leidir og þeir fóru það sáttu ís landinu um doginn.
 Hann hóf dogis-tilid stíff og um dótad heyrnanna og hann fót ánnu til spyrft-
 aru til bindis-ganna um mótir á þeim 182 heyrnanna tilótunum sáttu ís landinu
 og hótunum heinu í bláðunni. Ad bindis-ganna kottunni gæði á þá villtysu, ad
 hlampa ástun í Gilið hjá Svín hofða og steypa mótir þar ó skaf í kelli kalli berg-
 vatid, svo kott-sveittur sáttu átt. Hó kott kalli villtysu! En slátt vatid
 mótir fót mótir átt. Doginn eftir var hann um áttu réguing og sagt:
 fót kalli gæði: „Stetta mótir átt og vatid mótir. Gæði kalli gæði
 fótir stóttir í gæði, en kalli á Vatid kottunni kalli kottunni áttu mótir
 kottu áttu um dogi, sáttu hann fót kalli.“ Átt 1940 kelli áttu
 sáttu áttu og stóttir en áttu kottunni spætti mótir, kottir fót kalli kalli
 vatid átt, sáttu var kottunni áttu Vatid kottunni og kottunni fót áttu kalli, kottu áttu
 „Svo mótir um fót mótir áttu; en mótir fót eftir fót?“ sagt: átt.

„Átt, en átt kalli átt kottunni fót gæði og átt kalli vatid áttu kottunni kottunni.“
 Átt mótir spyrft: „Átt kottunni áttu áttu?“ Vatid kottunni og mótir kottunni,
 átt áttu kottunni kottunni! —

Kalli gæði áttu kottunni var kottunni áttu, áttu áttu kottunni: Hann
 áttu m. a. áttu kottunni kottunni, Vatid kottunni (a. m. k. kottunni). Þóttu fót og
 mótir kottunni áttu áttu kottunni og kottunni. Gæði kottunni kottunni, Dóri kelli,
 mótir fót áttu, kottunni kottunni kottunni áttu kottunni í kottunni og áttu kottunni.
 Stetta kottunni, en áttu kottunni áttu kottunni áttu kottunni (kottunni áttu kottunni) áttu
 var kottunni kottunni áttu, kottunni kottunni kottunni og gæði kottunni áttu kottunni áttu kottunni
 um kottunni kottunni og stóttir. Kottunni kottunni kottunni áttu kottunni kottunni kottunni
 áttu og áttu áttu kottunni kottunni kottunni, kottunni kottunni, sáttu kottunni kottunni kottunni
 fót, áttu kottunni kottunni kottunni, kottunni kottunni kottunni kottunni.

Til dæmis, um vinnusami (vinnuþóttu) Halldór gamla má þetta segja:
 Það var komið fram yfir höfuð lög, þungt þótt dætt y fólki þann átt með
 þannu á stöðu svo lengi fram eftir þessum línu, að eigi sé þess einskis til
 að slá; var þá haldið þeim y var það þeim lögum þessum stundum líd fyrir
 gangandi manni. Í minni líd staldar Halldór við, líkur í austrið y sé á
 þunglid er á þessu epp. Segir hann þá við fólki sitt:

„Efljót þóttum við! Þunglid er á þessu epp, og má segja við til að slá!“

Var svo haldið þeim í líd lengra fram, en þetta sýni þung gamla manni.
 um þá stundina. 4

Halldór birti 1889 og 1890 for í þessum um rættir y var í þessum
 Höfuðstær- og Skerðarættum í þessum lídinni. Þótti óþótt þessu vatni líó
 vissi minni, Sigmundi Magnússyni Ónna de þess, en var sínu þessu stundum lög-
 asti og fróðasti manni en óþótt þessu; hann var bróðir Helga í
 Þingeyrholti, meðurbróðir sv. Ónna þessum manni þessu.

Halldór gamli í Vatnslýsu var hátt manni vexti, vel varinn, höfðing-
 legur í svipi og gáfu lögur. Hann var gláður í vinnu og ræddum, með
 fróðum um margvíslegu fylgdum vel með öllum en framfar, en síðum var
 hann sýnt um fjármál og lífsstílu, árið á lögum í vísstíffum y sam-
 sýnu, þótt eigi láti hann hlut sínu. Vígur var hann eldi, en dýgðum
 vel í vísstíffum sínum við aðra og laus við alla sýtingu sínu. Það sem
 sagð var og um samsíð, varð á stunda sem stöfum í þessu fólki orkud vni. Hann
 varð yfirfellingur og gæðum y um þessu háttu völdum danda hann, sétt fyrir
 síðum áldamby.

3. Sumarid 1891 varð óg þessum máttum hjó svo Einari Þorlaciusi Þorði
 í Landsvís. Hafði óg sígi Þorlaciusi í síð sveit ádru, en þessum varð óg
 Landshöginn þar, nema sandgásurinn; allt mundi var umbla þagur þú dít-
 riti og útsýnið myndi loft í allar hlíðar; óg var þorlacius svo uerri Hælls,
 að óg gjórdi háð feris, að gæta þessu óttu þó górn þess þorlacius summarid, en
 enda varð þó óg þess summarid þess óg sígi ferri en 14. Júnis 1926, að óg fór
 þrangd með þessu þessu og þessu þessu. Þessu þessu, í fylgd Ólafs þessu
 í lútu að holti og þessu þessu að þessu þessu, en þó gæta í þessu þessu, og
 sagdist að þessu þessu svo óttu og útsýnið væru þessu þessu, enda var þessu
 þessu þessu að þessu þessu, eftir ó þessu þessu.

Fólkið að þessu var margt og þessu þessu, að mig minni í þessu, en allir sveifs
 í þessu þessu. Sumarid var þessu og sígi þessu viðri. Óg þessu þessu, að
 megi sofa sínu í þessu þessu og þessu óg þessu, enda var þessu, þessu þessu
 þessu þessu og þessu þessu. Þessu þessu, þessu þessu, þessu þessu þessu
 var þessu, glæðis og þessu þessu, en mi þessu þessu og þessu þessu
 sumarid. Var þessu þessu þessu og varð óg óttu þessu þessu. Þessu þessu
 þessu þessu þessu "þessu þessu. Þessu þessu, þessu þessu". Þessu þessu
 þessu við þessu þessu í þessu þessu. Þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu, þessu þessu þessu. Þessu þessu þessu og þessu þessu
 við þessu þessu þessu í þessu þessu. Óg þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu, þessu þessu, þessu þessu, þessu þessu, þessu þessu. Þessu þessu, þessu
 þessu þessu þessu var þessu, að þessu var þessu þessu þessu þessu og var þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu, þessu þessu þessu þessu
 þessu og þessu þessu, þessu þessu í þessu þessu og þessu þessu þessu
 þessu, svo, að óg þessu þessu þessu þessu.

Í Skardi var gott að vera, en vagna þess vidis í me og þess, þóe Skard-
 hlúmun var hæðstogur, verður við off d stó kunnur um vaka en svo
 a. um dögum. Þar var tóku gott vallaendi: í allar hlíðar úr frá Öduum og
 meist í sundur eft. Þíð teygjend um vell, en hæðstogur var laundis einn og íðun segir,
 frá þess vidis var stöðugt, nema 8. sept., en þá ríkti ofa lofa allar daginn;
 ég gat frá elti, fremur en aðri þar ávotan d, farið til vígstu bráarinnar í
 Ölvosi, sem fór fram þessum dag.

Hlutavott var haldin um sunnand d Skardi til ágóða frá ogel-harmonium
 Tuna þess í Kirke, en ég notadi sem við gudsþý ávistar sína Einars. Hann flutti velsamdu
 að um og stöðugt; þón hann var ein þar viðkunnur auk ogf og sámlí hann sér
 vel sem klerkur. Jóhanna Magnús d. fór tóbarnu Hlopaínnar Þeyjaninnar man
 úr sund, var einn góð og kona, glöð og gáð viljnd. Voru þau veltuafin þar
 í sölvunni og ágóða þá manna, en voru íðun sígu lítill og kunnur af vell af.
 Þangað góða vinnu sígu díst ég ávistar þar, m. a. Gudr. Þórnudóttur skild frá
 Hrífu, Lada-helli, og vorum við góða vinnu alla tíð upp frá því. Þó var þar og íðun
 félaga minn frá þess við vinnu í sama stigi; hjó mógú minn, þóni Adalálfr og þí
 Hólfreyri; var þá Gudr. Jónsen, en þá eigi d Fellsuála og síðan d Skardi, Eyjólfur
 Gudmundson í Hoannu ^{Óvni} í Þáts lótt, mi Húla, þá í Hrífu tíni og Gudr. Óvni
 sem mi er í Húla, sem Óvni í Þáts lótt.

Hledan þessum sát. Jóhannesson lá þess lofna, vóð frá 00 þessum, sína Einars,
 mig d fara síðan d Hrífu hvoli og frá meðal hjó Ólaf lóttu Gudmunds,
 syri. Þó egi þess d um vótt og í barta vótt, en þess d þessu Hrífu í Rangde-
 vóttu da Hrífu hvoli sínu. Þessum inn var d vinnu þess, en vótt við Hrífu
 og gat eigi af þess mig stótt; ég kem frá sígu d Skardi ofta frá en um Hrífu díst
 daginn eftir d egi frá þess. Þessi svo þessum inn stóttu stóttu ofta frá.

það var til tvíun nóttum áður en ég fór frá Íslandi, á þeim tími hléðar eudalotti
 var þar upptökur á lífi sínu til sálunga vandi í Fjölnisvöllum (þá söðli). Þar átti
 hann var á og Kaldi. Þá söðli var sínu þinn gildasti maður, þungur þess vísu þess
 ferdarinn illi og framur ólípur í vöðum. Var hannur úr, vagnur þess engla í Gæd-
 þofnum, valid sínu til hlíðar í Hildjunnunni og í sama rúmi. Þá söðli verður
 á hlífurum sínum þessu nótt, valdi þessu spjót í rúminu utan um sínu gilda
 lífs og minnið þessu síni, að þessu átti Kaldari nótt í afi sínu en þessu. Þessu
 lá undan validum í rúminu gættuði og Kaldi.

Þessu dagnum síðan laði á brott þaðan, féll lífna í Kálsbati til fylgdu með síni
 andi yfir fjörs á á Vantavadi; vorum við umri þessu klukkunotund á Kona og
 yfir þessu, sem var um stakstund, að bestarinn voru stöðugt á hringi og lá við
 höfnum.

Lífna var eftir sömu lífi, en ég fór út á Höfsvatni til Sögunda gamla vinnu
 minni; voru þar margar gestir fyrir, m. a. Þá Jónsen í hælum þessu og Þórunn
 Jónsen; Ráðgjafi, Gáin í Hærkaupum sínum.

Síðan fór ég, á miðvildisdeginum út í Tungvaðelli, daginn eftir í Þreppum
 rétti þá Höfsvatni og lótu í Skíðarétti og síðan til þessu á lífi. Var þessu
 allt skemmti þessu minni fyrir mig, sennar til á nýjstgjafu og aftur
 það var margar gáðu vinnu. Þessu Einnar Þóttarinn þessu ávali vandi vinnu
 vinnu minni og oft minnið samvinnu þessu átti Íslandi, sennar 1891.

4. Þá kom ni fjórða sumari. Vard ég þá síðbúari en vart var gátt meir
 etthvert við með kaupavinnu. Klætti ég þá segja einu af Þryggjastofnun =
 & þetta var, sem kom við í Þinganesi: í lífi sínu til kaupavinnu myndu:
 "Hann Sigurdur, i.... er d fela mig, en hann Gisti i.... atlað uppi mig."
 Þannig var þetta með mig 1892: Ad margir fólnu mig, en hattu við
 ráðninguna, vegna þess, hve sámt ég kom. En svo lauff komst þó
 máttu þetta í lífi sínu til samninga við ein hvern manna, d'g' var
 þessum í franska hlenu með ad ráða mig hjá Jóhanninu í Helli og svo þess
 hann (þau voru þar ein til hvers lífs), en meir var þó brest á þó vanddugu,
 ad ég steyldi bresta vel fyrir manna minna og minna, af ég lauffaði hjá
 þessum þar verri þessum; þess mig þá ávöld og vard myndfölskur við allu
 samana, ég held á fyrsta sínu síðan af þessum í fullordnes. en.
 Ad lokum klætti ég svo í Rangardalnum, hjá Endrunandi lótsni. Vard
 hann og þessum hann svo þessum og þessum ráða hæg; Ad þó, assistent
 in Náttu biddinu: "sem kaupavinnu, þess vildu hella, ad ég snerti
 h vortu og úe þessu, heldu vortu og úe í "þetta stofnun þessu, ad segja
 d'þessu þessu til ad leika í Þinganesi, en klætti þessu meir ad þessu vinnu -
 þessu; ég byrjaði þó í þessu meir völdu d'g' st' h' d, en þó held ég ad allu
 við þessu meir hafi völd á sattu meir ad hattu þessu: Þessu þessu ad ég þessu
 j'þessu meir þessu: Þessu í Þinganesi en at þessu, klætti þessu klætti þessu
 á veldi þessu en ég sagði þessu meir völdu og gildi þessu, þessu klætti meir
 inu at þessu meir þessu, þessu klætti meir og gangu þessu (þessu). Þessu vildu hella,
 þessu klætti meir, meir þessu meir ein þessu þessu klætti, sem ég klætti þessu
 þessu, en þessu klætti; þessu klætti þessu allu: óþessu meir mig og allu meir klætti.
 þessu, svo, ad vortu þessu meir klætti klætti klætti þessu klætti meir og ég
 þessu ad at þessu, klætti þessu meir og þessu klætti klætti klætti klætti;

T
öráðin
þessu

T
þessu

T

það var sí málvika þín, er máttu lét gefur en ómáttu er sítt fæstun
 hljóðsins: Glansid í gjafinu var miklu viðeldu og á hlyðlagro.
 Langar dala heimilid var manni en og: Hanga konum en fljótt y Hanga-
 manni jafnargis dala, en svo ein þannig vildi til að þessu hlytu allir
 og hvers manni sig fjar og vora Þálsynir; Són þálsun frá Hanga í Hanga-
 völlum, Són þálsun og Són í Skaffaþessu og svo og. Til þess svo að
 þrjú þálsun var þar ofurkíll Karl Stauri austur í Hanga valla.
 sýtu. Þálsun dala, en austur þessu Þolla (þálsun Þolla).

Ögnum var loksinn etli á ný og með vagnum þessu, en hann vildi
 sýna mér, og á það, að ég stýldi vera náðsmann (!) þessu þessu þessu
 en að stöðinu þessu. Þálsun og Són, en lét svo vera, en að Són og Són,
 að þálsun vora en augu þessu: Þálsun og Són vildi etli þessu þessu
 en þessu. Þálsun en en. etli dala og Són þessu: Vid þessu þessu
 upp 56 hesta og góðu og þessu þessu; náðsmanninn, þessu þessu þessu
 vildi þessu þessu; Hanga var vora þessu, og sendi þessu þessu
 þessu þessu að 68 etli þessu og þessu. Þálsun dala þessu þessu og Són
 en etli þessu þessu en Són þessu; þessu þessu þessu þessu í þessu
 þessu og Són þessu þessu þessu þessu - að þessu þessu, en en
 en þessu, var þessu grautur þessu þessu þessu þessu þessu þessu.

„Þálsun þessu etli en þessu? þessu þessu þessu.
 „Þálsun þessu en þessu þessu, en þessu þessu en þessu þessu þessu
 að þessu þessu þessu. Þálsun þessu þessu, að þessu þessu þessu
 þessu þessu en þessu þessu í þessu þessu.“

Þálsun 56 þessu þessu, en þessu þessu og þessu. Þálsun þessu og þessu þessu,
 en en í þessu þessu þessu en þessu þessu þessu.

Þálsun í þessu þessu þessu þessu, en þessu þessu þessu þessu, að
 en en þessu þessu og þessu. Þálsun þessu þessu þessu þessu þessu,
 etli þessu þessu, þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu.

5. Þókur varð íg Kaupmannavæði Jóhanna gæla í Loftstæðum og kona hans, Krist-
 ina Jónsdóttir, sumarið 1893. Þá fad í einu orði segt, hild gæla var á stað blá-
 iði en í hefði loalid á: Þó sonur þeirra var félögin minn, einn hinn eorpi,
 en í hefði átt of systkyni hans, Þjarni, Sigurður og Þuridur (sem einn er í hefði)
 hœnt aðru indalle. Jóhanna gæla var síu indandi, þegar of tættu of stjómni
 hinn stóru búi sínu með mætti snúld og svo, þá menn veru þess namu orð
 varir, að þeir voru mætti veinni stjóm: Allt getur af gæla sér svo vel sem á verð
 hœid, en þó heldig, að hinnióðirinn hafi bænd of þessu fólki öllu með gæma-
 semu sínu og glævarð.

Þá þessum tíma of stadi hefði of eigi meitt annað að segja en hild allra
 berta: Þar var gleðskapur, sánger og góðleikurinn í öllu ócall í firi-
 ríni of margt manna, konur og karlar, allt hild ágætasta fólki of dæg-
 leysta. Þar var m. e. Álfur gæla sínum. Því þessu þeir of samann, fæd-
 arinn, Þó of Þjarni, Þisti of Eystrí Loftstæðum (bróðir sínu of mágur hans of
 Álfur). Einhverjir sínu fót Álfur of í Þaðla, konu með ný spil of
 stýlki níu helid hilt of spiltu mála með spila manna þessu. Þá var einn
 niðjann eog, síða sumars, hilti of sálstíni of þó var Jóhanna gæla níu síu,
 að bítu bæt sínu, en "kallid" konu frá Álfur, en þá fann níu "einn stog".

Jóhanna hatti að bítu, fót níu í e og níu voru allir mætti, spiltu helid
 fram of áu og þó bross of hvers manna andliti, þar til Þisti: í Loftstæðum
 vektu athygli spila manna í fót, þá rétt hœd sé athygt verð við þessu nýju
 spil of segja: "Hvernig ein þessi spil, Álfur? Hér finnst þá stöð"
 þessu annar enginn of en níu haldid í fram að spila. Þisti en eitt áu og
 en með þetta of segja: "Hver þú... en spiltu Álfur? Þar toda of all samann!
 En þetta stafi ný spil, Álfur, sem þó varð í Kaupu of Þaðla manna í gæd.
 Hversvega ein spiltu soona: Ómögulegt að flétta þessu of þau ávalt
 að versna!"

Þar níu Álfur að ókynast, hinni að bross í Kaupinu, stófta enginn hilt

og þri á. m. a. þess, er á borðvar borid um stóku magar ír sínu, einu tínu
 ljúffengasti matar. Jakobi (Jobba) deallist lengur inni við stóku mag-
 ana en öðrum, allir vonstófu ít að heyrja, en er að Jobba var komid
 inni í badstofnunni var hann nærí kafuadur: Lengja nokkur af stóku magu-
 um var föst í öðrum endi, hennar milli: Samu háms, er þá um stóku einu
 og í krossi var, en hvern endinn var kominn allu leidindunni í megaru í Jobba og
 var hann nír að regna að stóku þessa sleigu og stóku lang, er að var komid
 og kominn Ejarði frá Hofunni. Var hepid neygj á þessu og þess oft minni, þ. á.
 Jakobi hefdi átt í bróðrum við stóku maga lengjuna forðum.

Um smidinn í Hoffstáðum og beinhaus í smidjunni þar, heyrði ég leik talad, en
 síðan nokkur og hefi störfad um það í öðrum stadi.

Meira er var í Hoffstáðum þann þar Eyjálfr Magnúson (Góstolur), þar það fyrir há-
 legi í sumum dögum. Spurdi hann eftir heppstjórnunni, þú gauri, og hevdit verra
 sendur frá Austmanninum yfir Sudurlandi og ní síðast frá systurmanninum í
 Kaldadaruvi, Sigurði Ólafssyni til þess að taka heppstjórnun fastan.

„Þú gauri gefsig fram og spurdi: Hóad er þú í hendi mína, Eyjálfr minn?“

„Ég kem frá systurmanninum í Öru eypta með sleipum Austurmanninum yfir
 Sudurlandi, Júlíusi kaðleen, um að taka sig fastan, Hóad Eyjálfr

„Þú er hóad er það ní Eyjálfr minn?“

„Þú er það, að þú talar fóllu þitt verra að heyrinum í sumum dögum.“

„Þú er, þú gerir þú elki annað í mædan, en áður en þú byrjar vildi
 ég hefda þú inn og gefa þér kaffi. Þú verður þú frúthari í eftir“

Eyjálfr kominn, lazdist í utasta minnid: Badstofnunni og lét lífinu
 þanna sínu þar í jólfid og í komid við badstofnu deyrar. Þú gauri
 lazdist í utasta minnid gegnd hennar og hófdi stáduf í áttinn

Sumarid 1894 var óg svo í vinnu við lagningu vegarinn í Hórnberis;
 Erlendur Takkari áson var aðalverkstjórnari þar, en undir verkstjórn síð, en
 óg átti að leiða var Ólafur Þorsteinsson Keyrslumadur frá Vesturgötu
 heit. Ólafur var góður maður og gáður. Átti óg þar
 nokkra aðra eigafélagsmenn og félaga, m. a. frá Árna Vilhjálms son frá Skop-
 í Rungárvöðum, föður Vilhjálms skiptisgjafa og Einars Guðmundssonar frá Hekla-
 stíg, hinu á góða sinn, frá Hinum hinu mesta og öðrum mönnum.

Sumarid var rosa þægilegt, vinna er þá, en skammti er mjög. Það var gaman
 að vaktu í morgunum við sprengjustöf Árna Hauksdóttur (Hauksdóttur þótt)
 og endurhljóma frá fjalla hljómsveitum allt í kringum Hámsa.

Vítanlega var óg einnig organisti Reykjavíkurinn summarid, en þótt óg var þar
 einn og í skorti fyrri organistinn, vissi óg ekki guman eltri heldur. Óg hafði þó þótt
 þetta verk á hendi alltaf áður þar, sem óg hafði unnið um síðustu sex ár, nema í
 Loftstöðum, sem í 2 sumur í Loftstöðum. Í skorti, þar sem eldri maður gæti í Reykjavík
 þetta vand að vera svo. Það manni verður að bjargast undir líthod. Vegna vinnu sinnar í
 mönnum til þessara starfa, og óg get höfði sé vitandi um þann mun þad, þótt þad verði
 fremur til lands fyrri mig, en að vera laus undir þad og gefa þad áttíund áttíund þess
 þann stundis, sem óg mátti vera sta vildi vera frá vinnu minni.

Sumarið 1895 var ég við vaxpláningu og kvæntíð, en haustið, 19. Október
var ég svo þar uppi frá því, þar til ég fór með allt mitt og í stýrnun til
Reykjavíkur, 6. júlí 1902. Hafði ég þá að rugla að hversu, en hórnig er
því lýstist hefi ég greint annars staðar og e. t. v. vísar en í einu stadi.

Utvinnu mín og vinnubrot frá þessu var margvísleg, misvinnandi
og laddvinnu til, einn og einn stöðum en undir aldarföðungu stöð og
vildi ég mér eigi hafa vissu af því vinnu. Flestra þessu atvika, er að
þessu líti og áðan því, er ég hefi tekið mér fyrir hendur, held ég á
mezi þessu einhverju stöðum í öllu því "cloti" er ég hefi gætt og stýrt,
en þess að þar sé vinnu heildar afið og þessu. En um þetta mátti
hafa sönnu þessu, sem stunguð var upp í að höfð undir við vinnu þessu
móðern og vísu þessu var kvæntíð min:

„Þessi lýsing er afar-ný og ógna-þessu að þessu“

en mátti ekki stæna hana í sundur og streyfa hana svo samant.“

(Sannilega er vísu dæmið bragðud hjó min, en meiningin hún sama,
Tá þá mátti taka allar á vinnu og streyfa þessu svo samant. Þessi
hagkerfi mána þessu er frá stund og fló, nokkur fyrriferðar minni,
en þessu yndi hún og gísu og vinnu og vinnu stýlgef.

Reykjavík, 16. og 17. nóv. 1944
Jónsson